

НЕ СЪДИ ЗА ДУХОВНОТО СИ СЪСТОЯНИЕ СПОРЕД ЧУВСТВОТА СИ

Дейвид Уилкерсън
19 Февруари 2001

Апостол Павел увери солунците, че те са се научили как да угаждат на Господ. Той им каза: „Така, както сте научили от нас как трябва да живеете и да угаждате на Бога“ (1 Солунци 4:1). След това Павел добави това: „Така да преуспявате все повече и повече.“ (4:1)

Да преуспяваш означава да растеш. Павел казваше: „Вие стоите под силно евангелско проповядване. Така че сега имате солидна основа под себе си. Следователно трябва да растете в благодат по всякакъв начин – във вярата си, в знанието и любовта си.“

Павел говори също за такова преуспяване и на коринтяните: „И както изобилствате във всяко нещо – във вяра, в слово, в познание, в пълно усърдие и в любовта си към нас – така да преизобилствате и в това благодаяние.“ (2 Коринтяни 8:7). С други думи той каза: „Божият Дух е донесъл големи промени в живота ви. Следователно трябва да давате повече от себе си във всичко – във времето си, парите си, дарбите си.“

Тези пасажи казват ясно: от всеки, който е бил хранен с Божието Слово се очаква да расте в благодат. Бог е дал дарове на пастирите, на учителите и евангелизаторите поради точно тази причина: да накара църквата да порасне. Никой вярващ не трябва да остава бебе в Христос. От нас се очаква да растем, така че да никое лъжливо учение да не може да ни измами.

Самият Исус говори за постоянен растеж в живота ни: „Аз дойдох, за да имат живот и да го имат изобилно.“ (Йоан 10:10). Христос похвали църквата в Тиатира за това, че беше пораснала в благодат: „Зная твоите дела и любовта, и вярата, и служението, и твоето търпение, и че последните ти дела са повече от първите.“ (Откровение 2:19). Исус казваше: „Сега си по-интензивна отколкото в началото. Позволи на живота Ми в теб да порасне.“

Притчи повтаря същото: „Но пътеката на праведните е като светлата зора, която свети все по-ярко, докато стане съвършен ден.“ (Притчи 4:18). А Йов заявява: „А праведният ще се държи за пътя си и който е с чисти ръце, ще става все по-силен.“ (Йов 17:9)

Виждаме, че няма място за леност, мързел или спрял растеж в Христовото тяло. Та, как чувстваш растежа си в Господ? Виждаш ли постоянен растеж от вяра, надежда, любов, даване? Ако е така, как изчисляваш растежа си?

За съжаление много християни съдят духовния си растеж по външното си състояние. Разбира се повечето вярващи твърдят, че живеят чрез вяра, а не чрез чувства. Но ежедневието показва, че много от тях измерват духовния си живот според това как се чувстват и са убедени, че не растат духовно. Те ходят редовно на църква, чуват да се проповядва Божието Слово, четат Библиите си, молят се прилежно. Но чувстват, че не се развиват. Един светия ми каза: „Трябва да съм много по-съкрушен в Господ. Преди лесно плачех пред Него, но вече не съм с толкова нежно сърце. Просто не раста.“

Други съдят себе си понеже слушат много проповеди, но помнят малка част от тях. Те се притесняват, че не са ревностни за Бог като преди.

Позволете ми да споделя с вас няколко прозрения за духовния ни растеж:

1. Християнина може да расте в благодат, а да не го разбира

Може да си в абсолютно неведение за огромния растеж, който се случва в теб. Павел оприличава духовния ни растеж на растежа на нашите тела. Той казва, че душите ни се хранят по същия начин, както и телесните ни стави, мускули и фибри. Той казва, че ти „растеш с растежа на Бога“ (Колосяни 2:19).

Този растеж започва от главата. Просто казано, докато ти вярваш и живееш в Христос, един непроменящ се приток от Неговия живот се излива в душата ти. Исус е постоянна живителна сила в теб, жив поток, който никога не пресъхва. Следователно Неговия живот непрестанно се влива в твоя, дори и когато спиш. Той ти дава нова сила всеки ден, без значение как се чувстваш външно. Как мислиш, че Израел оцеля 40 години в пустинята? Те живяха с манна – хляб, пратен от небето. Тази „ангелска храна“ имаше всички хранителни съставки необходими да изградят имунната система на израилтяните. Затова Божия народ никога не се зарази от египетските болести. Около тях ханаанците и филистимците умираха от болести. Но през цялото време Израел остана невредим.

Така е и с Христос, нашата манна днес. Той е хляба, изпратен за нас от небето. И Той изгражда духовната ни имунна система срещу греховете от всякакъв род. Може да не виждаме външни белези, че тази манна работи в нас (точно както не виждаме и имунните системи на физическите си тела да заздравяват). Но Божието Слово обещава, че всички, които обичат Исус ще заякнат в духовната си имунна система.

Помислете за това: понякога все още може да си изкушаван, но с годините си намерил растяща сила, която ти позволява да устоиш на изкушенията на света. И си по-отвратен от мръсотията, която виждаш около теб. Вече не мислиш и не говориш като света. Докато колегите ти реват: „Петък е, време е за парти“, ти си мислиш: „Само още един ден до неделя“. Това е така защото растеш. Помисли за луната и за звездите. Те изглеждат неподвижни, без белези за движение. Но тези небесни тела препускат из космоса с хиляди километри в час. Така е и с всеки християнин. Може да си мислим, че растежа ни е спрял, че сме неподвижни. Но Бог ни е дал заветно обещание: „Насадените в дома на ГОСПОДА ще цъфтят в дворовете на нашия Бог.“ (Псалм 92:13)

Исус те изкорени от царството на тъмнината и те посади в добрата почва на царството Си. И сега ти извличаш храна и живот от небесната Му почва. Павел пише: „Вкоренени и изграждани в Него и утвърждавани във вярата... като изобилствате“ (Колосяни 2:7). Апостолът ни казва: „Като живеете в Христос ще цъфтите и ще се изградите като света, напъпили от живот. Животът на Исус ще блика от вас.“

2. Можем погрешно да съдим за духовния си растеж поради повтарящото се отегчение, което обичайно за всеки живот

Всеки ден правиш едни и същи неща, които стават отегчителни и се повтарят. Например, всеки делничен ден ставаш в един и същи час, ядеш една и съща закуска и караш по същия път до офиса. Ходиш на обяд в един и същ ресторант, спиращ в едно и също кафене на път за вкъщи и слушаш същата радиостанция в колата.

Същото важи и за духовния ни живот. В неделя сутринта ходим на църква и седим на едно и също място. Пеем едни и същи песни. Дори и молитвите ни може да звучат еднакви. Правим едни и същи неща непрестанно. И се изкушаваме да мислим: „Не правя нищо различно от онова, което винаги съм правил. Чета Библията си и се моля. Пея в хора. Но няма разнообразие. Правя едно и също от години. Не раста въобще.“

Какви лъжи ви разправят чувствата само. Такова мислене може да те ограби от Божията благодат. Истината е, че всички ние сме изправени пред безкрайни повторения в ежедневието си. Просто такъв е живота. Истинското доказателство за растеж е, че не сме се отказали. Все още се предаваме на Божието дело, ден след ден, седмица след седмица, година след година.

Виждате ли, да растеш в благодат не означава да правиш повече или по-велики неща за Бог. Истинският растеж е в това да правиш същото нещо отново и отново, с по-голяма увереност, че правим всичко за Него. Това е като да се научиш да пишеш в първи клас. Започваш със завъртулки, оформяш големи букви. Но не след дълго буквите стават малки и се приближават една към друга. Накрая се научаваш да пишеш цели думи, а после и изречения. Въпреки, че си повтарял същите неща дълго време, ти си писал. През цялото време се е изпълнявало нещо важно.

Убеден съм, че духовният растеж се случва повече в повтарящите се неща, отколкото в това да скачаме от едно служение в друго. Просто се нуждаем от повече благодат, за да продължим тогава когато сме уморени, съкрушени или наранени, отколкото тогава, когато всичко е ново. Може да си мислиш, че си духовно мъртъв, че не напредваш в Господ, но най-вероятно растеш в Христос всеки ден.

3. Може да измерваме сегашното си състояние по неправилен стандарт

Спасението обикновено е емоционално, понеже е нещо съвсем ново и толкова невероятно специално. Промяната, която се случва в душата ни е толкова внезапна, направо е съкрушителна. Чудесно е да бъдеш обърнат внезапно от смъртта и робството към изцяло нов живот в Христос.

Духовният ни растеж е като дете, което се учи да ходи. Чудесни и вълнуващо е когато едно бебе прави първите си стъпки. Татко и мама се усмихват и му казват: „Ела при нас, можеш да го направиш.“ С треперещи крачета то прави 2 крачки, 3 крачки, след това пада. Веднага го вдигат и го похвалват. Братята и сестрите му го окуражават: „Добро момче.“ Той е в центъра на вниманието. И накрая, когато премине през стаята, всеки го насърчава. Какво емоционално преживяване е това за него.

Но скоро след това бебето вече не е в центъра на вниманието. Вече когато падне, става сам. И ходи из цялата къща, разхвърля. Дърпа растения, вади тенджери и тигани, къса дрехи от чекмеджетата. За което го наказват. Изведнъж нещата вече не са толкова вълнуващи за него. Първите му стъпки бяха наградени със смях и радост. Но сега, след като се е научил да ходи, нещата вече не са толкова изумителни и емоционални.

Духовният ти растеж е подобен. Когато беше бебе в Господ, ти почувства, че Бог ти оказваше специално внимание. Всеки път когато падаше, Той те вдигаше. Но, както пише Павел, ти не трябва завинаги да оставаш дете. Точно както малкото дете го учат да не излиза на улицата, така и теб те учат да не ходиш в духовни пожари. Сега когато паднеш ти търсиш някой да те вдигне, но няма кой. Бог те учи да стоиш върху Словото Му и да ходиш с вяра, а не да пълзиш като бебе.

Разбира се, може да станеш хладък и небрежен за вярата. Много вярващи са в такова състояние. Но предупреждението на Исус за това да не загубим първата си любов не се отнася за теб, ако сърцето ти все още копнее за Бог. Доказателството, че растеш в благодатта Му е, че си загрижен за това да не се върнеш към греха. Затова непрестанно изследваш сърцето си.

Но Сатана е хванал много християни като ги е убедил, че са изгубили нещо в Господ. Истината е, че е ужасен грях да се съмняваш в Божията любов към теб и да съдиш погрешно за позицията ти в Христос от чувствата ти. Ежедневното ти стоене с Исус няма нищо общо с твоята ревност, сълзи или интензитет. То почива само на вярата.

Представи си колко изгубен би бил, ако спасението ти се осланяше на твоите чувства. Павел призовава: „като забравям задното и се простирам към предното“ (Филипяни 3:13). Никога не трябва да разчиташ на отминалите ти емоционални преживявания. Това, което е важно днес е дали вярваш на обещанията Му към теб. Готов ли си да бъдеш участник в Божествената Му природа по наистина библийски начин - не чрез емоции и външни доказателства, а като се предадеш на славните Му обещания?

“Чрез които ни се подариха най-големи и скъпоценни обещания, за да станете чрез тях участници на божественото естество, като сте избягали от произлязлата от страстите поквара в света“ (2 Петрово 1:4). Петър казва ясно: придобиваме Христовата природа като приемаме заветните Божии обещания, а не по някой друг начин.

Един служител веднъж ми се похвали: „Най-накрая се върнах към вярата от младостта ми. Моля се повече и отново се храня с Библията. Бог ми дава нажежено до червено послание за събранието ми. И отново изпитвам голяма любов към изгубените. Чувствам се толкова обновен.“ Само след няколко месеца, обаче, този човек отново падна в канавката.

Бог ни обновява и ни дава свежо помазание в живота. Но това не е храната, чрез която трябва да живеем. Ние трябва да живеем с непрестанна вяра в заветните Му обещания. Словото Му е непоклатимо, няма значение колко зле се чувстваме. Нашият Господ ще спазва обещанията Си към нас: „А на Онзи, който може да ви пази от препъване и да ви представи непорочни пред Своята слава с голяма радост“ (Юда 24).

Има много доказателства за духовния растеж. Нека спомена само три:

1. Когато се окажеш в криза, ти бързо бягаш при Бог за утеха и напътствие

Един сигурен знак за духовен растеж е, че веднага занасяш всеки проблем и криза при Исус. Научил си, че има място където да отидеш.

Някои християни винаги са в криза. Всеки път, когато ги срещнеш те имат друго ужасно оплакване: „Нещата ми се трупат едно след друго. Не знам какво да правя.“ Те желаят да опишат проблема си на всеки в околността. Но никога не го носят при Исус, като че Той няма какво да им предложи.

Не ме разбирайте погрешно, не говоря за християни, които преминават през истински проблеми. Всеки ден в служението ни пристигат дузини писма от светии, които преживяват жестоки страдания. Аз по-скоро говоря за „професионалните болни“ в църквата. Те са професионалисти в оплакванията. Като ги слушаш ти се иска да попиташ: „Твоят Бог мъртъв ли е? Защо не черпиш от ресурсите, които ти е дал? Не знаеш ли, че Той те е направил повече от победител?“

Колко се харесва на Бог само, когато отидеш първо при Него с грижите си. Знаеш, че имаш някой верен, който може да ти помогне.

2. Зависиш все по-рядко от външни белези, физически доказателства и вътрешни гласове

Важен признак за зрялост е, че вече не караш Бог да ти се доказва с видими доказателства или вътрешен глас. Разбира се, Господ говори на хората Си. Исус казва, че овцете познават гласа Му. Но гласът, който Бог използва сред народа Си днес е откритото Му слово. В Евреи заявява: „Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез Сина“ (Евреи 1:1-2).

Още повече, че когато Святия Дух ни говори това е, за да ни напомни думите на Исус: „Застъпникът, Светият Дух, когото Отец ще изпрати в Мое Име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, което съм ви казал.“ (Йоан 14:26)

Когато разчитаме на вътрешни гласове или външни белези от Бог, отваряме себе си за невероятни измами. Нека ви дам един пример. Неотдавна говорих на две конференции за служители в Детройт и Индиана. Преди да тръгнем за тези събрания казах на Гуен: „Не виждам много доказателства за това, че съм призван да говоря на този вид събрания. Ако Бог не ми даде някакво доказателство, няма да отида. Обичам да проповядвам в Таймс Скуеър Чърч и това ми е достатъчно. Освен това, мразя да пътувам. Господ ще трябва да ми говори ясно.“

В Детройт Бог благослови словото, което проповядвах. След това няколко служители се хвърлиха на пода и викаха към Бог. Но това не беше достатъчно добро доказателство за мен. След това, в Индианаполис, се молих предварително: „Господи, трябва да ми дадеш ясно доказателство довечера, или това ще е последното ми събрание. Трябва да ми покажеш, че словото, което си ми дал, пронизва сърцата на служителите.“

Познайте кой чу тази молитва, освен Бог? Сатана. Изведнъж един сладък глас ми прошепна: „Дейвид, довечера ще видиш доказателство като никога досега. Няма да трябва да правиш нищо, освен да стоиш там. Святия Дух ще се излее мощно над залата и ще ти даде доказателство навсякъде.“ Зарадвах се и си помислих: „Слава на Бог, това е чудесно. Точно за това се моля.“

Господ ме помаза отново онази вечер. Когато свърших проповедта, затворих Библията си и се молих: „Добре, Господи, сега е Твой ред. Къде е доказателството, което ще видя? Аз просто ще стоя тук, както ми каза Ти.“

Нищо не се случи. След няколко минути аудиторията започна да се чуди какво съм намислил. Уверих ги: „Моля ви, приятели, почакайте малко. Прости чакам Святия Дух.“ Отново не се случи нищо. Накрая започнах да цупя на Бог. Казах: „ОК, Господи, аз приемам това за знак, че вече не трябва да говоря на такива места.“

В този момент не знаех какво да правя. Така че предложих на аудиторията: „Защо не издигнем ръце и не се поклоним на Исус?“ Всички тихо започнаха да се покланят на Господ. И чудесният, нежен Божи Дух изпълни залата.

Изведнъж се почувствах воден да накарам съпругите на пастирите да дойдат до олтара. Казах им: „Искам всички да се молите една за друга.“ Така че те се хванаха за ръце и започнаха да се молят. Изведнъж сладкото Господно присъствие слезе върху тези жени. Те започнаха да плачат, държаха се една друга. Бог ги докосваше и изцеряваше. Въпреки това нямаше гърмове и светкавици, нямаше свръхестествено доказателство. Беше просто тихата, красива работа на Святия Дух.

На следващата сутрин Гуен и аз познахме една жена в асансьора на хотела. Тя сияеше. Тя ни каза, че живота ѝ се е променил след събранието. Скоро след това започнахме да чуваме други свидетелства от жените, които са били променени и от двойки, чиито бракове са били обновени.

Видях, че тези чудесни неща не бяха мощното доказателство, което ми беше обещано. И бързо разбрах какво се беше опитал да направи врага. Сатана беше чул предизвикателството ми към Бог за външно доказателство и го използва, за да се опита да ме накара да спра да предизвиквам пастирите. Той искаше да ме убеди: „Виждаш ли? Бог не изпълни очакванията ти. Трябва да приемеш това като знак да се откажеш.“

Не! Бог беше отворил пред мен врата. И ми беше дал послание, което да проповядвам. Аз трябваше просто да се покоря на моя Господ, да повярвам на Словото Му и да оставя резултатите за Него. Той винаги изпълнява всичко по Неговия си начин – високо или тихо, видимо или невидимо.

3. Откликваш с благодат към всеки етнически гняв и конфликти

Един от най-явните белези на зрелия вярващ е да обича цялото изгубено човечество. Такъв християнин показва еднаква любов към евреите и палестинците, босненците и сърбите, към всеки.

Аз вярвам, че Бог държи под контрол всички световни ситуации. Той движи нещата според вечните Си цели дори и в кървави размирици и кризи. В момента Близкия Изток се намира пред война. Списание „Тайм“ публикува една статия през октомври, която беше озаглавена „Кървавата планина“, и говореше за хълма с храма в Ерусалим. Това е площ от около 14 квадратни километра, върху която е разположена арабска джамия, позната като „Златното кубе на скалата“. Палестинците наричат джамията „Възвишеното светилище“. Но евреите считат, че земята принадлежи на Израел. Следователно те разглеждат „Кубето на скалата“ като „мерзостта на запустението, (за която говори пророк Даниил) да стои там, където не трябва“ (Марк 13:14).

Евреите са убедени, че храма в Израел ще бъде построен на същото място, на което е джамията. Един известен равин, Хаим Ричман, сочи към „Кубето на скалата“ и казва: „Храмът ще бъде построен точно там, а не другаде.“ Проучванията на Равин Ричман вече са възстановили свещеническите дрехи и съдове, които са необходими за поклонението в Третия храм. Те включват сребърен мизрах, в който да се събира кръвта от жертвените животни, както менора за един милион долара (златен свещник).

Според списание „Тайм“ равините и мюфтиите твърдят, че хълмът ще бъде спечелен само чрез кръв. Други репортажи разкриват, че вече са финализирани еврейските планове за изграждането на Третия храм. Някои наблюдатели се страхуват, че ортодоксалните евреи може би копаят подземните тунели, които е изградил Соломон, за да взривят джамията. Междувременно палестинците са заявили, че Ерусалим скоро ще е тяхната столица.

Моля да не ме разбирате погрешно, не желая никакво насилие в Близкия Изток. Но Библията предсказва много ясно, че в Израел ще има война. Следователно не трябва да бъдем изненадани ако една сутрин се събудим и прочетем: „Арабската джамия е разрушена, Египет, Сирия, Иран, Ирак и Йордания обявяват война на Израел“.

Дори и да виждаме моментно затишие, аз вярвам, че бързо се приближаваме до изпълнението на това библейско пророчество и връщането на Исус. Напрежението в света ще нарасне, ще има гореща омраза, расистки бунтове, етническа сеч. Та, как да отговорим ние като християни? Трябва ли да обичаме душите на онези палестинци, които хвърлят камъни от върха на Стената на плача върху молещите се евреи? Трябва ли да обичаме евреите, които убиха 2000 палестинци? Трябва ли да обичаме сърбите, които избиха хиляди хора на Балканите и хората в Косово, които си отмъщават на сърбите?

Само напълно възрастен вярващ може да приеме тези думи на Исус: „Обичай враговете ти. Моли се за тези, които те гонят и говорят лъжи за теб. Ако врагът ти е гладен, нахрани го.“ Питам те: можеш ли да си представиш да прекараш един месец в палестинска полева болница, и да помагаш на войници, които искат да унищожат Израел? Ще можеш ли да подтиснеш предрасъдъците си, когато четеш новините в бъдеще? Ще имаш ли същия дух, който беше в Христос, който каза докато Го разпъваха на кръста: „Отче, прости им, защото не знаят какво правят“?

Ако искаш да ходиш като Исус не можеш да позволиш на човешките ти страсти да се възпламеняват от заглавията в новините. Христос умря за всяка изгубена душа на тази земя, включително и за докторите, които правят аборти, убийците, изнасилвачите, изнасилвачите на деца. В този момент затворите ни са пълни със затворници, които са се превърнали в мощни свидетели на спасителната любов на Исус, само защото някой ги е обикнал, въпреки греховете им.

Вече знаеш, че растеш в благодат, ако си в състояние да се молиш за онези, които света мрази. Докато чуваме да се случват ужасни неща, ние трябва да се изправим срещу всеки предрасъдък, който се надига у нас и да заявим: „Взимам власт в името на Христос върху това. Ще обичам човечеството както го обичаше и моя Господ.“

Ето го и най-голямото обещание, което укротява чувствата ни за съмнение и неувереност: „Не знаеш ли? Не си ли чул? ГОСПОД е вечният Бог, Създателят на земните краища... Той дава на уморените сила и умножава мощта на немощните... онези, които чакат ГОСПОДА, ще подновят силата си, ще се издигат като орли. Ще тичат и няма да отслабнат, ще ходят и няма да се уморят.“ (Исаия 40:28-31)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2001 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Don't Judge Your Spiritual Condition By Feelings / Не съди за духовното си състояние според чувствата си](#)